Mizah

İKİ KİŞİ KAVGA EDERSE ÜÇÜNCÜ KAZANIR!

GÜLLER - DİKENLER

MÜCAZAT VE MÜKÂFAT

Bir gazetede: «Futbolcu Şükrü ile Bülend'e ayrıca ceza verilmiyeceği anlaşılıyor,» başlıklı bir yazı gördüm. Malûm olduğu üzere bu iki sporcu olimpiyaddaki maçta rakiplerine tekme ve yumrukla hücum etmişler o gün bir kazaya sebebiyet vermemeleri için sahadan çıkarılmışlar... Bir kaç gün sonra Londra'da da belki birşey yaparlar korkusiyle hemen İstanbul'a gönderilmişlerdi.

Gazetenin verdiği malûmata göre bu darplı delikanlılara ceza değil mükâfat verilmesi düşünülüyormuş. Bunlar «Netice, vesaiti mübah kılar.» kaidesini futbole muvaffakıyetle tatbik etmek kudretini gösteren kahramanlardır. Bundan sonra futbol böyle oynanacaktır. Yani gol yapmak için tekme, yumruk, tokat, yüz tırmalama, saç yolma, çalımını getirip neresi rast gelirse ısırma, salavat parmağını burun deliğine sokma, çenesine tos vurma, küfretme, hattâ yüzüne tükürme, gibi çarelere tevessül edilecektir. Bu kadar centilmence oynıyanlara ceza verilir mi? Düşünmek bile abes.

TEMİZLİK VAR!

Müjdeler olsun! Haliç temizleniyor. Gazetelerin yazdığına bakılırsa Devlet Denizyolları ve Limanları işletmesi bunun için lâzım gelen tedbirleri almışlar... Bu tedbirleri beş on çalı süpürgesi ile birkaç tahtabezinden ibaret sanmayınız... Temizleme ancak tarak dubalarile yapılacak ve bize on milyon liraya patlıyacaktır.

İşte biz böyleyizdir... Eminönünün Balıkhane civarını bırakırız da Halici temizlemeğe kalkarız. Yemek ikram edemediği için misafirine pufla döşek yaptıran ev sahibinin hikâyesi... Kat kat döşeğe ne lüzum var. Biraz peynir ekmekle pide gibi bir şilte kâfi değil mi?

GECE KONDULARA KASİDE

Akşam, «Fakirlerin meskeni ile uğraşmak devlet siyasetinin gündeminin başına alınmalı» diyor. Fakirlerin meskeni, ortahallilerin meskeni zenginlerin meskeni diye birşey bilmiyoruz. İstanbul halkı kafasını sokacak bir ev bulmak için eli şakağında düşünüyor. Fakirler kolaymı buldular. Bir otomobil sandığı uyduruyorlar; bir gecede kondurup içine giriyorlar. Orta hallilerden çoğunun ise Kazlıçeşme'den Mecidiyeköyü'nden geçerken gece kondulara bir hasret narası atıp:

— Ah ölüsü kandilli dünya... Bana şöyle bir köşkü de mi çok görüyorsun!

Diye feryad ettiklerini herkes işitiyor!

CİĞERDELEN KALESİ

Ciğerciler cemiyet kurmuşlar... Bu havadisi okur okumaz dudaklarda bir istihfaf bükülüşü farkeder gibi olduk. Yani ne var? Ciğercileri beğenmediniz mi? Siz hâlâ ciğerciyi omuzundaki sırığa kanlı kanlı sakatat asılmış havada milyonla sinek, karada sayısız aç kedi köpek tarafından takip edilen ve arada: «Celvello!» diye bağıran ciğerciler mi sanıyorsunuz?

Ayol akciğer altmış kuruş, karaciğer 150 kuruş.

Dünkü ciğerciler bugün milyoner oldu... Mübalâğa etmiyorum. Benim tanıdığım bir ciğerci var ki bugün dört apartıman sahibidir.

Ciğerin bugünkü parasına bakınca:

Yanıktır o âşıkın kitabı
Nazminde kokar ciğer kebabı!

Beytinin tam yeridir. Hele birisi pişkinlikle ciğer kebabını sizin hesabınıza geçirmek isterse:

Ciğerin pâresi! Gel ver
ciğerin pâresini!

mısraı ile haber gönderebilirsiniz. Hiç ayıp olmaz!

Bahçıvan

KINA GECESİNDE TEBDİL

İnegöl'ün bir mahallesinde kına gecesi yapılırken kimsenin tanımadığı gayet şık giyinmiş «bayan» kıyafetinde bir kaç erkek de davetliler arasında bulunmuşlar. Bunların bir kadına fazla denecek kadar iri boylulukları dikkati çekmiş ve oradakilerin tecessüslerini uyandırmış. Nihayet bunların kadın kılığına girmiş delikanlılar oldukları anlaşılmış. Kına gecesine davetli kadınlar feryada başlamışlar, iri kıyım kızlar da kargaşalıktan istifade ederek kaçmışlar.

Vak'anın cereyanından anlıyoruz ki o havalide kına geceleri yalnız (cins-i lâtif) e münhasır kalıyor; erkeklerin bu merasime iştirakleri memnu.

Vaktile bazı şehirlerde böyle âdetler vardı. Meselâ Rize'de düğüne bazı kadılar «tebdil» dedikleri çarşafla giderler, hüviyetlerini belli etmezlerdi. Böylelikle evlenecek delikanlıların çarşaflanıp peçelerini indirerek istedikleri kızı yakından görmek imkânını elde ettikleri de olurdu.

Bu vak'a hatırımıza bir orta oyunu tekerlemesi getirdi. Hamdi merhumun kayuklu, küçük İsmail merhumun da pesekârlık ettikleri bir zuhurî kolunda zenneler oyuna yetişemedikleri için taklidlerden tesbihçi Ahmet zenneye çıkmış. Bu sanatkâra ben yetiştim. Top sakallı, yaşlı, gayet nekre bir adamdı. O gün tesbihçi Ahmet kavuklu ile bir muhavereden sonra ev vazifesi gören ve cihannüma denilen kumaşsız paravanaya girer. Mevsim yaz, yemekte de yoğurt yemiş olacak ...Ahmedê ağırlık basar, zavallı ihtiyarın içi geçer... Mükemmel uyur. Tam bu sırada Hamdi:

— Dur... Bizim köroğlunu çağırayım! diye kapıyı çalınca Ahmet uyku sersemliğiyle kadın rolünü unutur; gayet kalın ve bed bir sesle böğürür gibi bağırır:

— Kim o?

Hamdi, İsmail'e bakar falsoyu tamir için:

— İsmail! der. Bizim karı galiba ard kapıdan zampara almış olacak... Sen mahalleliye haber ver... Ben işi anlıyayım da boş kâğıdını vereyim!

Az miktarı bile köpürür. Dişleri çürümekten korur.

SALON

Eylûl sayısı görülmemiş güzellikte bir mecmuacılık sahesicidir. Bu sayıda: Yalnızlık (Sabri Esad Siyavüşgil), Bezmi Cem (Ercümend Ekrem Talu), İhtişamlı kadınlar (Refi Cevat Ulunay), Masal gibi bir sevda (Hamdi Varoğlu), Ruhlara inanır mısınız? (Enes), Uludağ mektubu (Nedim Akçaer), Çocuk Esirgeme Kurumu Balosu (Kanca), Aktüalite ve sinema dedikoduları gibi çeşitli enteresan yazılardan, nefis fotoğraflardan başka iki numaralı Salon filmini: Zoraki hekim mevzuunda göreceksiniz!

Sayı 113 — Cilt: 5 FİATI 25 KURUŞTUR 3 Eylûl 1948

Mizah

SAHİBİ : RAMİZ GÖKÇE
ABONE :
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu : 255
İdarehanesi : İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon : 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

Adamına göre

Hâlâ şu demokrasi dâvasını halledemedik... Daha bu rejimin bir kadının göz yaşları gibi zayıf telâkki edilen kuvvetli silâhlarına alışamıyoruz... «Ne demek efendim? Halkın idare direksiyonu bu kadar serbest bırakılır mı? Gelinlik kızı kendi haline bıraksan ya davulcuya, ya zurnacıya varır. Sonra Devlet otoritesi ne olur?

Hiç bir şey olmaz. Devlet otoritesi kanunla mukayyettir. Onun hududu içinde kaldıkça bu otoritenin sarsılmak ihtimali yoktur. Onun dışına çıkınca zaten otorite olmaz, tahakküm olur.

İdare edenle edilen bu nükteye dikkat edecektir; işte demokrasi budur. Fakat dediğim gibi gel de bunu anlat... Hele bazı keskinleri var. Polis Vazife ve Salâhiyet Kanunu kaldırılacağı zaman: «Bitti. Devlet otoritesi diye bir şey kalmadı... Bundan sonra halkın emniyet ve rahatını bozan hazele ile kimse başa çıkamıyacak» diyordu. Başbakanın «kuru sıkı» dediği sıkı yönetim gibi bu da kalktı ve kına gibi un oldu.

Ne yapalım? Demokrasi böyle. Çare yok... Kızı serbest bırakacağız. Kime isterse ona varacak. Fakat ona iyi koca seçecek bir kabiliyet vereceğiz. Bizim telâkkimizle değil kendi görüşiyle saadetini yapmasını bilecek. Bir kere o tekâmüle varırsa tahakküm sevdasını endişe perdesi altında saklayanlar boşuna yutkunacaklar.

Malûm a... Bektaşiye sormuşlar:

— Rakı helâl midir? Haram mıdır?

— Adamına göre...

Demiş.

MİZAHÇI

BU DA BİZİM MATEMİMİZ...

— *Niçin döğünüyor, muharrem matemi mi?*
— *Hayır, yedi eylûl matemi!*

Belediyede bir (tez)

Geçende bir zat ortaya şöyle bir (tez) atmış:

— Ne olsa Belediyeye hücum ediliyor. Halbuki Belediyenin bütün bu ta'rizlerle alâkası yoktur. Meselâ et meselesi bizi alâkalandırmaz. Bu, Ticaret Bakanlığının işidir. Ekmek meselesi de doğrudan doğruya Ziraat Bakanlığını ilgilendirmeli. Süt işini düzeltmek Sıhhat Bakanlığına düşer. Yollar fena ise bize ne? Bayındırlık Bakanlığı ne yapıyor?...

Bunu işiten çok zarif bir dostum:

— Aklıma bir vakıa geldi! dedi Mutlakiyet devrinde bir polis başkomiseri ahbabım vardı, memuriyetle bulunduğu bir kazada bir gün gönderilen adresi bellisiz bir telgraf gelir, açar okur. Telgraf şu mealde: «Otuz üç senedir zulüm ormanında zincire vurulan hürriyet arslanı nihayet kurtuldu... ilh..» Komiser, telgrafı alır Kaymakama götürür. Beraber okurlar; içinden çıkamazlar. Kaymakam: «Belediye Reisine götürün!» der Belediye Reisi telgrafı okur. «Yahu! der. Görmüyor musunuz? Orman var arslan gibi vahşi hayvan var. Bunun bana aidiyeti nedir? Götürün şunu ziraat ve orman memuruna...» Ertesi günü kıyamet kopar; Meşrutiyet ilân edilir.

Şimdi bu ekmek, et ve süt meselesi de böyledir. Bir kere iş bu yola dökülürse belediye için uğraşacak iki mevzu kalır. Açık hava tiyatrosu ile Florya plâjı.

HA PATLADI, HA PATLIYACAK...

Rus — Oturduğumuz yerlerden bizi kimse kımıldatamaz!

Berarz-ı kudemâ

Ne Gibi?

Yaktı nazran dili bir râ'd-i cihan-sûz gibi
Geçti kirpikleriniz câna çuvaldûz gibi

Ne yaman bir şey imiş, bilmez idim âh, bu aşk
Yakıyor cismimi mihr-i meh-i temmûz gibi

Lezzet-i lâ'lini tatmış bulunan kimselerin
Kimi der: «Misl-i çilektir» Kimi der: «Mûz gibi»

Hasretin eyledi âhir beni mumyâya şebîh
Erir elbet bu kadar derdi çeken tûz gibi

O, senin âşık-ı yektâ dediğin (Kays) i benâm
Bana nisbetle kalır tıfl-ı nev-âmûz gibi

Ey gönül, gel, yine al deste hemen sâgârini
Yâr-ı sâdık mı olur câm-ı dil-efrûz gibi

Her kim eylerse bu dildâr ile ülfet, zira
Çeçirir her günü bayram gibi, nevrûz gibi

Daha uslanmadı bir türlü bizim (İncedayı)
Sıçrayıp durmada daldan dala kundûz gibi

İçinin rengi değil bir, dışının rengiyle
Desem olmaz mı (Süreyya) Beye karpûz gibi

Oldu mesmûumuz İzmir'de geçen gün yanılıp
Yine bir nâne yemiş (kaadi-i Sirûz) gibi

(Barlas) ın her ne kadar (Behçet) i devran âsâ
(Uz) değil soy adı ammâ dili pek ûz gibi

Çâr aktâr-ı cihan şûrişe mehd oldu yine
Bana gelmekte bu yıl gaayet uğursûz gibi

Sakladım hasmım için ben, daha birkaç tane
Kaafiyem varsa da mahmûz ile boynûz gibi

Pek yaman gürz-i girân-ı kalemin ey (Râsıd)
Dağıtır beynini nâ-puhtlerin bûz gibi

Râsıd

Çifte Keramet

Eshâb-ı Keyf

Devlet konağından giremez abd-i ilâhî
Tutmuş der ü dîvârını bin bende-i şâhî

Zâhirde bugün herbiri bir kân-ı hünerdir
Tekrâra ne hâcet kimi âlim kimi dâhî

Lâkin bini bir derde devâ bulmadı asla
Taş çatlasın eksilmedi bir türlü devâhî

Hem fırkaya Halk ismini tevcîh ediyorlar.
Hem halka diyorlar kara bir kitle-i vâhî

Gerdûneden inmez ata binmezse vücûhu
Olmış ne çıkar bir klübün ismi Sipâhî

Bir zerre ferahlıktan eser yok görünüşte
Ancak duyulur radyoda bir beste Ferâhî

Tahrîr ederek derdini arzet okumazlar
Duymazlar eğer şerhini yapsan da şifâhî

Ciddîdir Ozan halkımızın çektiği zahmet
Ammâ Saka Hazretleri sanmakta mizâhî

AKILLI OZAN

Eshâb-ı Kehf

Şikâyet niyetiyle iktidar erkânından,
Demokrat eşrafından, müstakil âyânından;

Kuvvetini bir yere topladı beş altı pîr,
Her biri bir hû çekip sıyrıldı yorganından.

Birbirinin elinden tutup kıyâm ettiler;
Sanki Eshâb-ı Kehfin hurûcu zındanından!!

Başkan Celâl Bayarın Çeşmedeki nutkuna
Bir cevap ilettiler tâ Çeşmemeydanından.

Ben diyeyim Tabernûş, sen de Kefeştatiyûş,
Her biri bir mübârek evliyânın kanından.

Mum adamak muvâfık, ip bağlamak münâsip;
Geçerken yan bakanlar şaşı kalır yanından.

Hemen iyi saatte olsunlar deyip de geç,
Şaşma sen Halkçıların mevzu bedestanından!

Halk partisi malından olmamak gayretinde,
Halk ise, Ozan gibi, olmaktadır canından.

DELİ OZAN

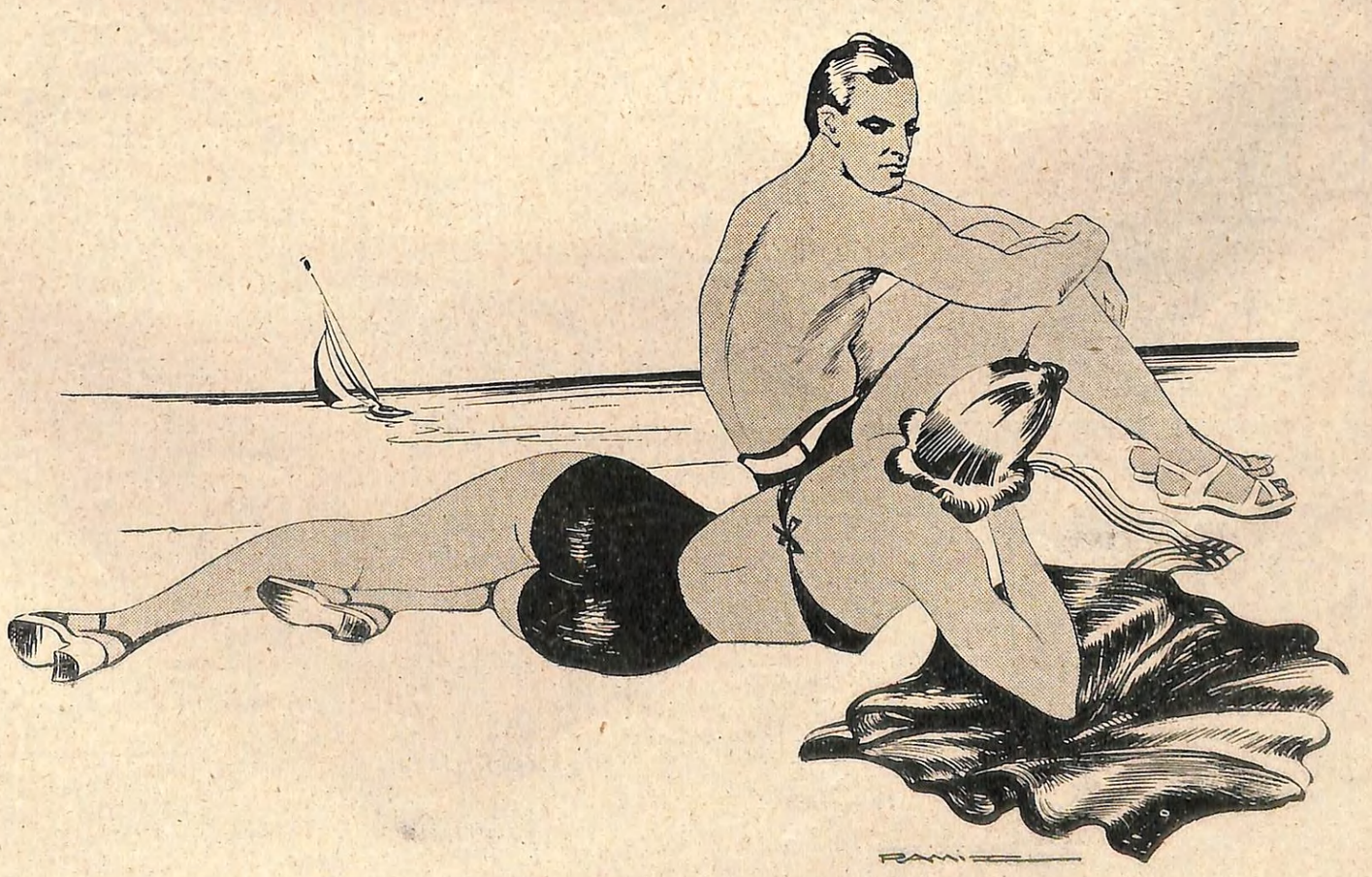

— *Hava niçin kapalı sanki?*
— *Açık havvaları utandırmak için!*

— Kim ne derse desin, İstanbul Valisi çık muvaffak oldu..
— Hangi sahalarda?
— Yeşil sahalarda!

— A dostlar yetişin... Kocam ednize düşmüş..
— Bağırma karı, denize düşmedim... Belediye arazöziyle karşılaştım!

— Plâjdan ne zaman döneceksin?
— Canım istediği zaman..
— Peki, dikkat et, bir dakika daha geç kalırsan kıyameti koparırım.

ALİ CENGİZ OYUNU

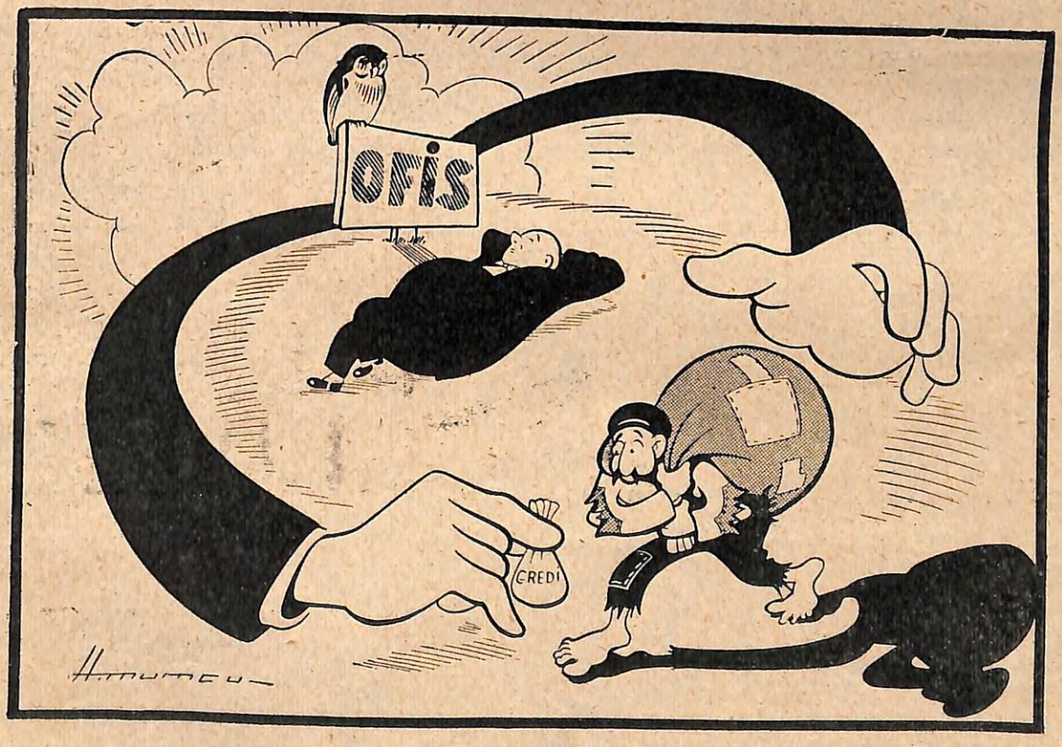

Ofis — Al gülüm, ver gülüm!

— Kızım, insan okumakla kazanır.
— Biliyorum baba... Gazinolarda değil mi?!

KÖYLÜ EFENDİMİZ, TIPKI DEDESİ GİBİ . .

Toprakta doğdu.. *Toprakta yedi...* *Toprakta çalıştı...* *Toprakta rahat etti!*

— *Oğul, insanın bakanı olmazsa ona yetim derler...*
— *Nine, bizim çok bakanımız var ama, yine yetimiz!*

— **Ne kaçıyorsun?**
— **Şu adam kibritiyle sigarasını yakacak, bir yerimden tutuşmıyayım diye kaçıyorum!**

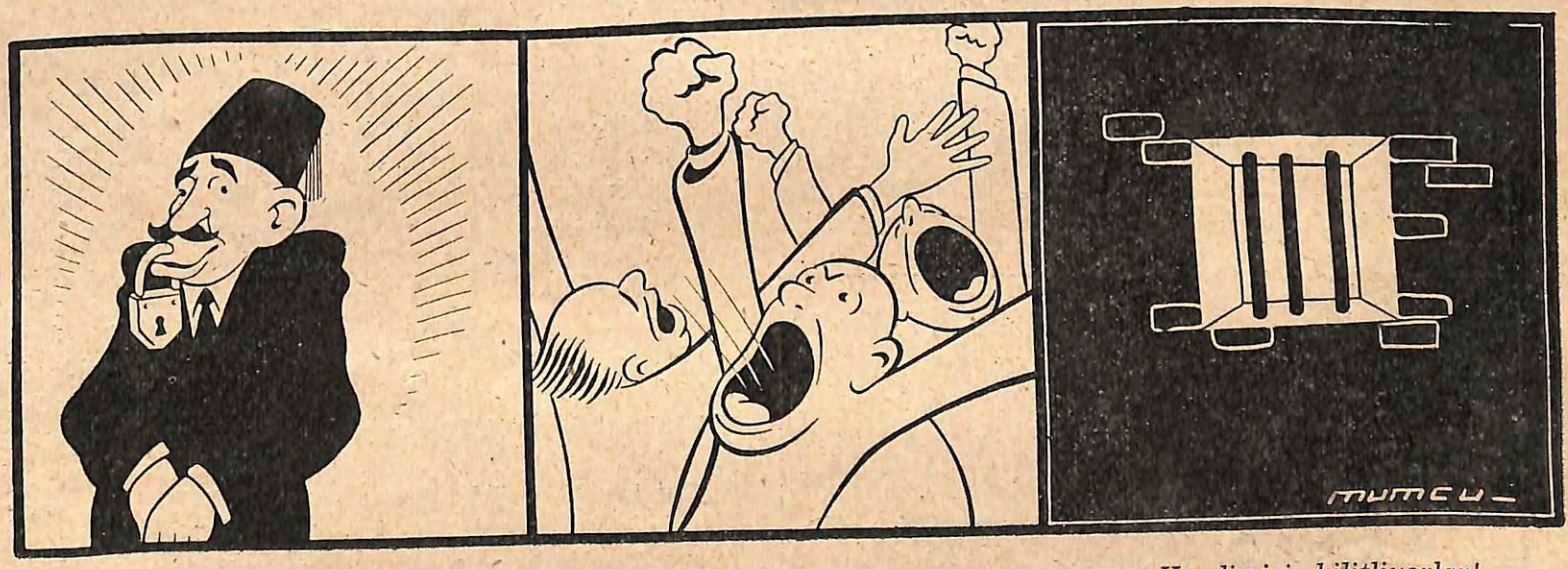

Eskiden ağzımızı kilitlerlerdi. *Şimdi ağzımızı açtırıp* *Kendimizi kilitliyorlar!*

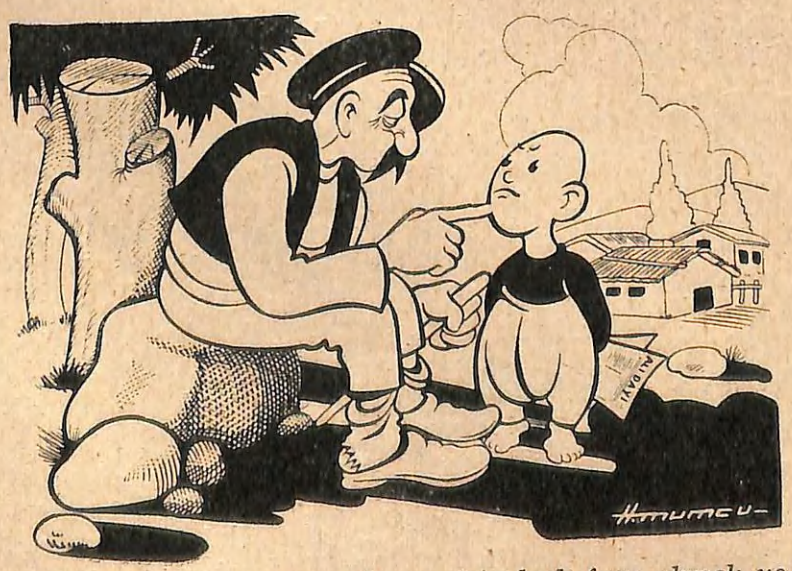

— *Evlât, büyük adam olman için kırk fırın ekmek yemen lâzım...*
— *Demek büyük adam olmak için çok yemeğe alışmak lâzım ha!*

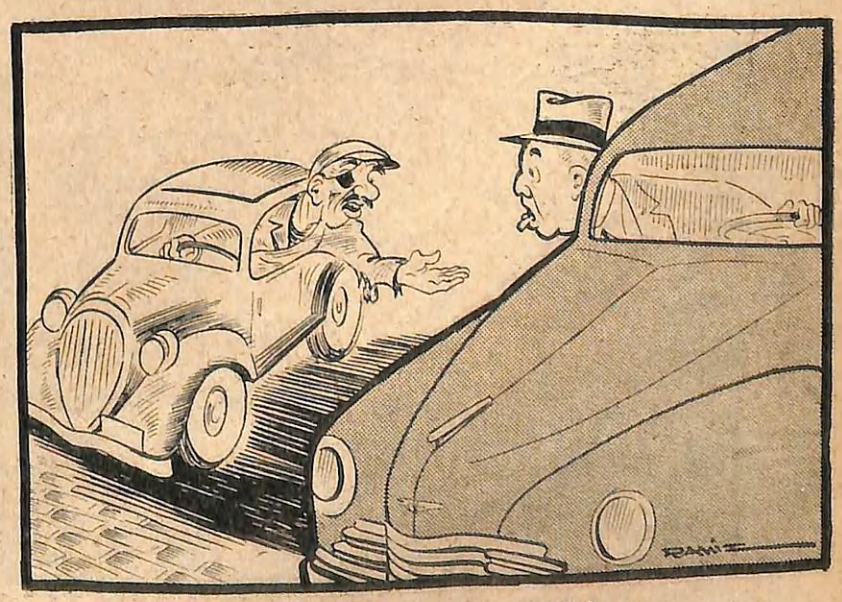

HUSUSİLER ÇOĞALDIKTAN SONRA:

Dilenci — Beyim, Allah rızası için şu fakire biraz para verin!

Bana göre

Dezenfeksiyon meselesi

Yazan :
Hamdi VAROĞLU

Bir haftadan fazla oluyor. Bana mektup yazan bir okuyucum, bir takım insanların bir şirket kurup yazıhane açtıklarını, gazetelere ilân verip memur aradıklarını, bol maaşla kullanacakları bu memurları şehirde ekip halinde dolaştırıp telefonları dezenfekte ettireceklerini haber veriyordu.

Ne yalan söyliyeyim, önce pek anlıyamadım. Davul tozu, minare gölgesi, vapur dumanı ticaretine benzeyen bu işte bir bit yeniği seziliyordu.

Öyle ya, telefonun neresi dezenfekte edilir? Hele son harp yıllarında, telefon, öyle sözlere, emirlere, haberlere âlet oldu ki, suratı siyah değil de açık renk olsaydı, utancından kıpkırmızı kesilirdi. Karaborsanın, ufuklardan ufuklara bir saniye içinde, milyonluk dalavere emirlerini taşıyan telefonu, olduğu gibi süblüme mahlûlüne batırsanız, mesamatına işleyen manevî kiri temizliyemezsiniz.

Maddî murdarlığına gelince, o da pek kolay kolay temizlenir şey değildir. Üzerinde, parmak izi şubesindeki dosyalara lâyık ellerin izi bile bulunan ses alıcı cihazı ile; içinde verem mikrobiyle pastırma kokusunun koyun koyuna sinip oturduğu ses verici borusu ile, telefon, bir kirlilik şaheseridir.

Nitekim, Dezenfeksiyon Şirketinin eli sürülünce, telefonun kiri büsbütün kabardı. Mevcut kirlerine bir yenisi ilâve edilmiş oldu.

Gazetelerde okuduk. Meğerse, bu yüzde yüz modern şirketi kuran müteşebbisler pek açık göz şeylermiş. Aradıkları memurları bulmuşlar, ekip halinde, şehri sahiden taratmışlar, şimdilik telefonları değil, telefon sahiplerinin ceplerini bir yol temizlemişler.

İş polise aksetmiş, şirketin yerinde yeller esiyor...

*
**

Telefonun, dezenfekte edilmeğe büsbütün de ihtiyacı yok değil. Ama öyle bir dezenfeksiyon ki, hatlarına ârız olan parazitleri bir çırpıda yok etsin, bizi pürüzsüz, engelsiz, hırıltısız, zırıltısız bir şebekeye kavuşturusun, çevirdiğimiz numarayı şıpınişi karşımızda bulalım.

Öyle bir dezenfeksiyon ki, telefonun rakamlı tekerleğini çevirme işini «çevir kaz yanmasın» tertibi olmaktan çıkarsın; alıcı cihazı, yüreğimize sıkıntı, sinirlerimize gerginlik, ruhumuza kasvet veren bir fezâ sükûtiyle dolduracağı yerde, sualimize cevap, derdimize derman getiren sesle doldursun.

Öyle bir dezenfeksiyon ki, şehirler arası hatla konuşurken, bize, muhatabımızın sesi yerine denizaşırı karıkoca kavgalarını, ecinni sohbetlerine benzer bir takım acaip cıvıltıları, beynimizi tırmalıyan motör uğultularını dinletmesin.

Öyle bir dezenfeksiyon ki, Yapı Kredi Bankasının numarasını çevirdiğimiz zaman, karşımıza Apikoğlunun sucuk imalâthanesini, bir eczahaneyi ararken, Katinanın umumhanesini çıkarmasın.

Öyle bir dezenfeksiyon ki... Geri kalanları da bana birer birer sıralatıp, sermürettibi, yazımın altına «mabaadi gelecek nüshaya» ibaresini yazmağa mecbur etmesin.

Ama, nerede bu türlü dezenfeksiyonu icad edecek hayır sahibi?

Bu usul icad edilinceye kadar biz «iki nokta arasındaki en kısa yol hattı müstakimdir» diyip, tıpış tıpış yürüverek, konuşacağımız kimselerle yine yüzvüze konuşalım; şehirler arası telefonu yine yok farzedelim. Gelecek nesillerden hangisine kısmetse, dezenfeksiyonlu telefona kavuştuğu zaman, hem mal bulmuş mağribiye döner, hem gıcır gıcır yeni telefon kullanır.

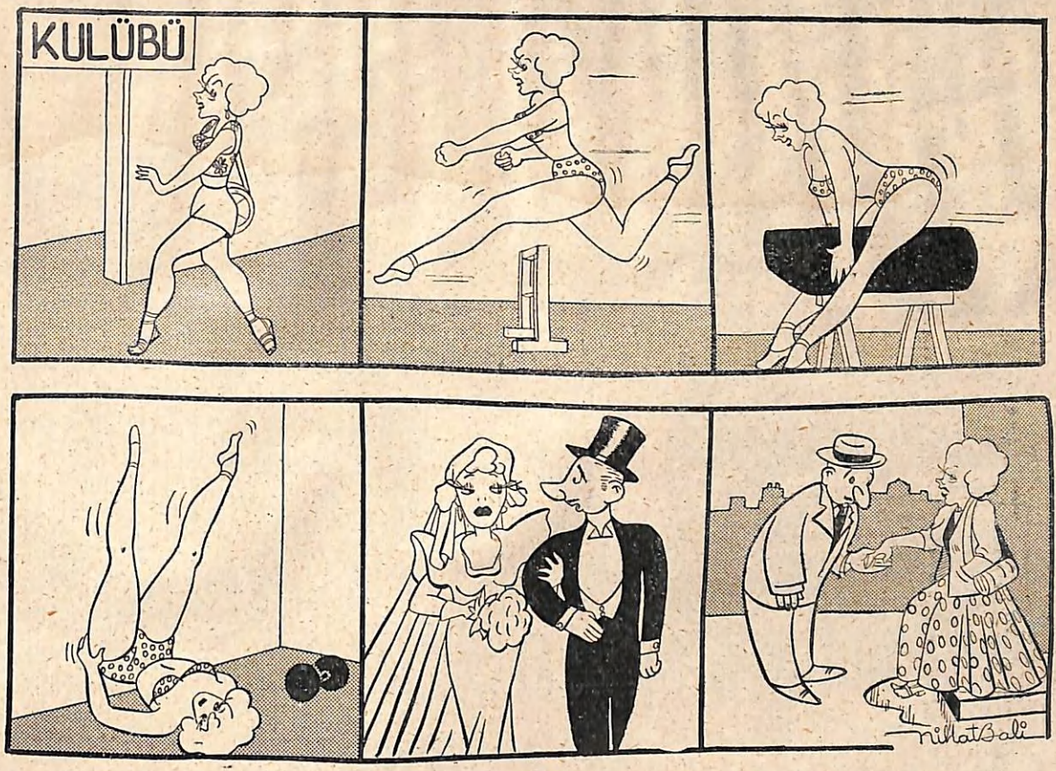

Kızlarımız evlenmeden evvel ve evlendikten sonra!

Erkek — Plâj mevsimi bitti, gelecek yaza yine buluşuruz..
Kız — Bizim banyo geniştir. Kışın da yüzme derslerinizi orada vermez misiniz?!

Hikâye

BASKIN

Yazan

HAVA

Bir eski zaman hikâyesi dinler misiniz?

Eski zaman dedimse, öyle şalvar, kavuk, çedik pabuç devri değil, pek pek şöyle bir elli yıllık mesele. Destinin içinde birşey bulunmadığını görünce «boş» diyen erkeğin, karısını boşamış sayıldığı devir.

Sıtkı bey mahallenin ileri gelenlerindendi. Defterhanci Hakanîde kuyudu atika mümeyyiziydi. Balıkpazarında, babadan, dededen kalma dört tane dükkânı, Şehzadede konağı, Langa civarında iki bostanı vardı. Osmanlı Bankasında parası olduğu da biliniyordu. Üstelik, gençliğinde haylice bıçkınlık ta ettiği için, o serveti ile bu şöhreti bir araya gelince, Sıtkı beye, mahallede ehemmiyetli bir mevki kazandırmıştı.

Sıtkı bey çapkın adamdı. Eğlenceyi sever, parayı sakınmaz, zevk ehli arkadaşlarla buluşup Alemdağı gezmeleri, Göksu safaları, mehtap âlemleri tertip etmeğe bayılır; apukurya geceleri, önüne lâternayı katıp Beyoğlu sokaklarında dört dönerdi. Karısı Şefika hanım, kocasının tam zıddı idi. Beş vakit namaza beş daha katar, nafile orucun birini bırakıp ötekine başlar, desturunsuz lâkırdı etmez, horozdan kaçardı.

Birbirine bu kadar aykırı bu iki insanın bağdaşmasına imkân yoktu. Nitekim de öyle oluyordu. Sıtkı beyin, zifaf gecesi kıldığı güvey namazı, âdeta evliliğinin cenaze namazı gibi birşey olmuştu.

Gelin hanımın, heyecandan kuruyan damağını ıslatmak için şu içerken, elini başına koyup yere çömeldiğini görür görmez, Sıtkı bey daha o gece «Bana biraz müsaade, elmasım, şimdi gelirim» diyip odadan, sonra evden fırlamış, soluğu Hıristakinin meyhanesinde almış, arkadaşlariyle sabahlamıştı.

O zamandanberi, Sıtkı beyle Şefika hanım, sözde karı koca idiler. Daha evlendiği gece dul kalan genç kadın, dolaşmadığı hoca, baş vurmadığı büyücü bırakmamıştı. Fakat ne yazdırdığı muhabbet muskaları tesir ediyor, ne yaptırdığı büyülerin faydası oluyordu. Sıtkı bey, farkında olmadan okkalarla güvercin gübresi yutmuş, esvaplarının dikiş aralarında çıkın çıkın şeytan necasetleri, Cüce Mahmutlar, yedi dükkân süprüntüleri taşımış, fakat bir türlü, Şefika hanımın desturunlu, kasbaannekli sohbetlerine ısınamamıştı.

Bu soğukluk yetmiyormuş gibi günün birinde, komşu kadınlardan biri Şefika hanıma bir acı haber getirdi. Sıtkı beyin Beyoğlunda bir kapatması vardı. Kapatmanın adına sanına, oturduğu evin adresine varıncaya kadar bütün teferruatı bilen bu komşu kadın, önüne düşüp, Şefika hanımı oraya kadar götürmeği bile teklif ediyordu.

Günlerce müzakere ettiler. Komşu hanımın aldığı malûmata göre, Sıtkı bey haftada üç gece, Ziba sokağında 28 numaralı eve devam ediyor, orada Zafiriça isimli bir Rum dilberiyle buluşuyordu. Şefika hanımla komşu kadın iki gün sonraki cuma gecesini seçtiler. Başka hiç kimseye bir şey sezdirmeden, ikisi, eski çarşaflar giyip kıyafet değiştirecekler, Ziba sokağına gidecekler, evin kapısını çalacaklar, Sıtkı beyi soracaklardı. Sıtkı bey kapıya gelmeğe nasıl olsa mecbur kalacaktı, gelmezse, mahalleliye haber verip seni burada bastırırız diye tehdit edeceklerdi.

Dedikleri gibi yaptılar. Sıtkı bey, o gece hakikaten orada idi. Rastıklı, düzgünlü dildadesini karşısına almış, çilingir sofrasını kurmuş, kafayı kirişlemekle meşguldü. Tam muhabbetin kızıştığı anda, oda kapısı vuruldu, aşağıda iki hanımın kendisini beklediğini haber verdiler. Sıtkı bey önce buna mâna veremedi. Bu evde bulunduğunu kimsenin bilmesine ihtimal yoktu. Olsa bile, öyle bir sokağa kadın nasıl girerdi de kendisini arardı?

Kalktı, merdivenlerden indi, aralık duran sokak kapısına kadar yürüdü, kapıyı ardına kadar açtı. Karşısında karısı duruyordu. Yanında da tanımadığı bir başka kadın vardı.

Sıtkı beyin, kan beynine hücum etti. Yüzü kıpkırmızı kesildi. Karısına sert sert sordu:

— Kimsiniz? Ne istiyorsunuz?

Şefika hanım, günlerden beri biriktirdiği cesaretini birden bire kaybetmişti. Fakat, yine metin davranmağa çalıştı, gülümsemeğe yeltendi:

— Benim, bey. Karınız, tanımadınız mı?

— Hayır, tanımadım, benim böyle karım yok.

— Aaaa!! Üstüme iyilik sağlık...

— Şimdi, üstünü altını bırak ta çek arabanı şuradan. Ziba sokağına girip umumhane kapısından beni soracak kadar kendini bilmez kadın benim karım olamaz. Seni boşadım! Haydi uğurlar olsun!

Ve kapı küttedek kapandı.

— İnsan âmiriyle iyi geçinmeli..

— Merak etmeyin efendim, yirmi senelik evliyim, daha bir kere karımdan ayrılmayı düşünmedim!

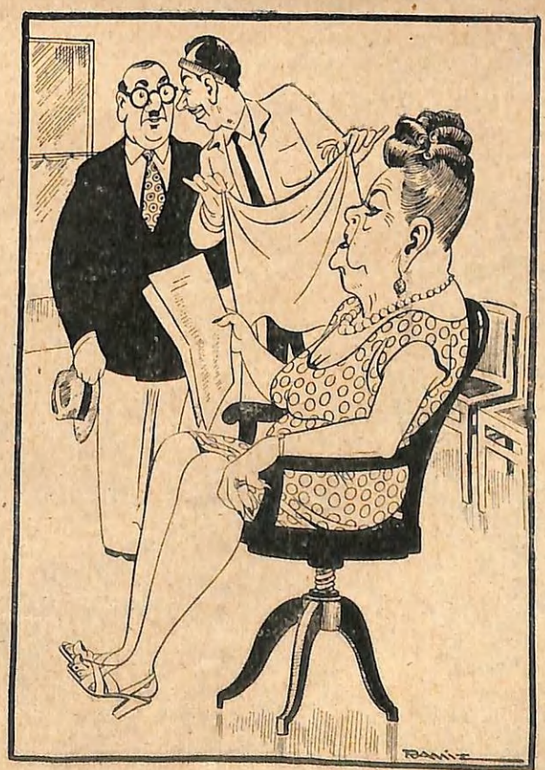

— Öyle boyayınız ki resim gibi olsun...

— Merak etmeyin.. kart postal haline koyarız!

FIKRALAR

VERASET

Leylâ dudaklarını delikanlının ağzından çekerken:

— Ah! Ne yaptım! Hayatımda ilk defa olarak sizi öptüm!

Delikanlı hayretle gözlerini açtı:

— Veraset kanununa inanmazdım amma, şimdi inanmam lâzım. Annenizde tecrübe diye ne varsa hepsi size aynen geçmiş...

HANGİSİ?

Dr. Fahreddin Kerim'in muayenehanesine gayet eksantrik giyinmiş bir kadınla bir erkek girdiler; oturdular. Kadın anlatmaya başladı:

— Kocamı muayene etmenizi istiyorum, doktor bey. Son zamanlarda ona bir hal oldu; aklını kaybetti galiba.

Doktor merakla sordu:

— Ya! Ne yapıyar?

— Benim hareketlerimden şikâyet ediyor. hâlimde bir gayri tabiilik olduğunu söylüyor...

TOK AĞIRLAMAK

Aktör Yaşar bir arkadaşını zorla lokantaya sürüklemişti.

— Ne yersin? diye sordu.

— Hiç birşey yiyecek hâlim yok. Yemekten yeni kalktım. Hatırın için ancak bir lokma bişey yiyebilirim...

Yaşar Nezihi garsona seslendi:

— Beyefendiye büyük porsiyon bir dönerli pilâv getir...

MUSİKİ SOHBETİ

Refi Cevat Ulunay davetli olduğu eve gittiği zaman evin sahibesi piyano çalıyordu. Onun içeri girdiğini görünce durdu:

— İşittiğime göre musikiyi severmissiniz, dedi.

Ulunay cevap verdi:

— Evet, efendim, severim. Fakat zarar yok... Devam edebilirsiniz.

ÇOK ŞÜKÜR!

Sokakta ressam proefsör Leopold Levy'nin karşısına bir arkadaşı çıktı.

— Son derece sıkışık bir durmdayım, diye dert yanmaya başladı. Bugün en aşağı yirmi beş liraya ihtiyacım var, kimden istiyeceğimi bilemiyorum...

Levy rahat bir nefes aldı:

— Çok iyi! Benden istiyeceğini zannediyordum.

DERS

Memişin kızı Ayşe ile Satılmışın oğlu Ali köyden pazara gidiyorlardi. Yolun tenha bir yerine geldikleri zaman Ayşe hızlı hızlı yürümeye başladı.

— Yine goşuyon, kız Ayşe?

— Beni öpersin diye korkuyorum.

— Sırtımda bu kadar yük, bir elimde keçinin ipi, bir elimde sopa var. Nasıl öpebilirim?

Ayşe akıl öğretti:

— Sopayı yere kakarsın, keçiyi ona bağlarsın, yükü de yanı başına korsun!

YENİ SEVDA

Nazmi Acar arkadaşına rastladığı zaman hayretle:

— Alacağın kızın yüz bin lirası varmış, dedi ve sen onunla parası için evleniyormuşsun, doğru mu?

— Doğru.

— Halbuki sen bana, sevdiğin için evlendiğini söylemiştin.

— Doğru işte canım: Parayı sevdiğim için evleniyorum!

BİLİRİZ!

Kibarlığı ve nüktedanlığı ile meşhur ve kadınların ayaklarile meşgul kunduracı İsmail Kemal geçen gece bir toplantıda yine bir kadına iltifatta bulunuyordu:

— Harikulâde güzelsiniz, hanımefendi.

Kadın güldü:

—Ben sizi bilirim, dedi. Öyle olmasam da siz yine böyle söylersiniz.

İsmail Kemal cevap verdi:

— Ben de sizi bilirim, efendim. Böyle söylemesem de siz yine öyle düşünürsünüz...

YEMEK SAATİ

Avni Meserretçi oğlu Londrada iken lüks bir otele inmişti. Yemek saatlerini sordu:

Kâtip cevap verdi:

— Kahvaltı 7 den 11 e kadar, öğle yemeği 11 den 3 e kadar, ikindi kahvaltısı 3 den 6 ya kadar, akşam yemeği 6 dan 9 a kadar, gece kahvaltısı 9 dan 12 ye kadar...

— Eyvah! Ya ben şehri ne zaman gezeceğim?

BAŞİT İŞ

Adamcağız oğlunun fotografını büyültmek ve retuşlu, güzel bir resim yaptırmak istiyordu.

— Yalnız dedi, başındaki mektepli kasketini çıkaracaksınız, açık baş olacak.

Foto Sabahın sahibi İsmail İnsel:

— Peki, efendim, dedi. Fakat, mahtum bey saçını hangi taraftan ayırır, söyler misiniz?

Adam kaşlarını çattı:

— Rica ederim! dedi. Bu da sorulacak sual mi! Şapkasını çıkarınca görürsünüz...

SÜTTEN AĞZI YANAN!

Dişçi Bedri Hakkı Gürsoy yaz için gittiği sayfiyeden şehre dönüyodu. Beyoğlu canibinde bir ev aramaya başladı. Komisyonculardan biri ona ev sağlık verdi:

— Kurtuluşta... Havası, suyu bol, büyük bir ev... O kadar büyük ki hiç canınız sıkılmaz...

Bedri Hakkı telâşla etrafına bakındı:

— Aman, aman! Ben büyük ev istemiyorum. Bilâkis, misafir gelmiyecek kadar küçük olsun!

SAYI · 113

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden:
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Cumhuriyet Matbaası - İstanbul

TOMBUL TEYZE

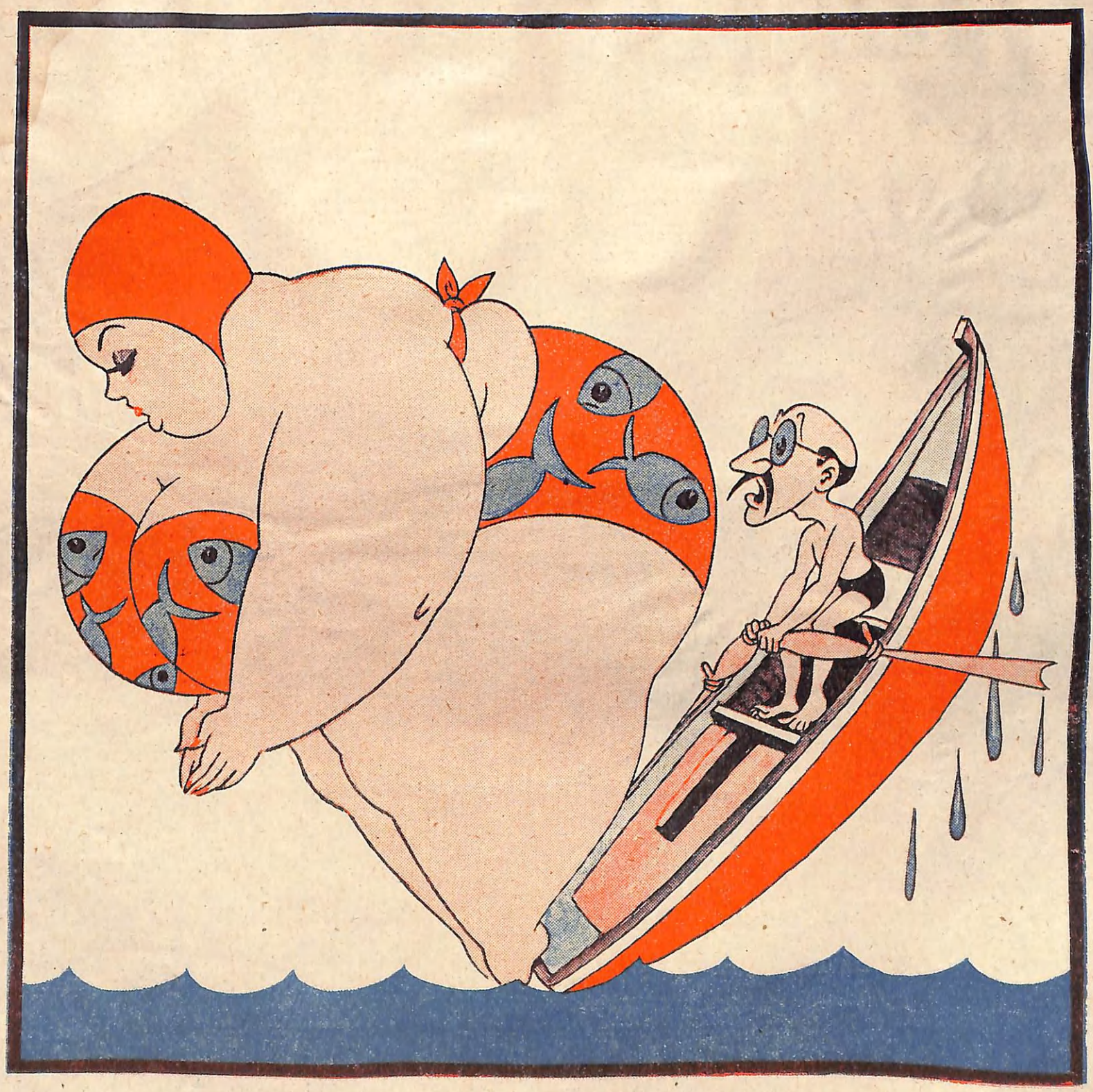

— *Karıcığım, yükseklere çıktım..*
— *Hafif kadınların kocaları çabuk yükselir, sana ne oluyor?!*

T. T POSTASI

Bor: Ahmet Akyürek.

S — Sayın Tombul Teyzeciğim,
Zayıfların bile tahammül edemediği son günlerin bunaltıcı sıcaklarında hep sizi düşünüyorum.
Yeşil BOR şimdi bir kat daha şirinleşmiş ve güzelleşmiştir. Meşhur Okçu suyunu içmek, serin ve temiz havasını teneffüs ederek güzelliğinizi ve genç-

liğinizi muhafaza etmek için sizi davet ediyorum. Her halde bekler saygılarımı sunarım.

C — Nazik davetinize teşekkür ederim. Lâkin kuru davetlere karnımız tok olduğu için hiç olmazsa meşhur Okçu suyundan benim kadarcık bir damacana su umduk.. Anlaşıldı ki Bor'un pazarı geçmiş. Niğ-